

1. KORINTHUSI LEVÉL 7- 8.

Lapozzunk Bibliánkban Pál korinthusiakhoz írt első levelének 7. fejezetéhez.

A korinthusi gyülekezettel komoly problémák voltak. A testiesség jellemezte őket, a gyülekezeten belül a hívők egymással viszálykodtak és megoszlást szívtak, egyesek azt mondták, „én Pálé vagyok”, mások azt, hogy „én Apollósé”, megint mások azt, hogy „én Kéfásé.” A hívők ráadásul pereskedtek egymással, és ügyeiket a világi bíróság elé vitték. Pál tehát hallott mindarról, ami a korinthusi gyülekezetben történt, úgyhogy levelében kitér ezekre a problémákra.

Alapjában véve azonban Pál válaszul írta ezt a levelet a korinthusiaknak, akik levelükben bizonyos kérdésekkel fordultak hozzá. A 7. fejezetben tehát Pál kezdi megválaszolni azokat a kérdéseket, amelyeket a korinthusiak a Pálnak címzett levelükben feltettek neki. Mielőtt azonban ebbe belevágnánk, fontos megértenünk a korinthusi gyülekezet hátterét. Korintus egy nagyon is pogány város volt. Korintus mellett egy hegy tornyosult, amelyre impozáns szentélyt építettek Afroditének, és ebben a szentélyben papnők, pontosabban prostituáltak szolgáltak, akik minden este lejöttek a hegyről és bementek a városba, ahol prostituáltként dolgoztak.

Sok hívő volt Korinthusban, ugyanis az Apcsel 18,10-ben az Úr egy éjjel látomásban megjelent Pálnak, amikor ő éppen Korinthusban volt, és bátorította, hogy ne féljen. Isten azt is hozzátette, hogy „Nekem sok népem van ebben a városban.” Pál tehát megalapította Korinthusban a gyülekezetet, de sok gond volt a gyülekezet körül. Számos furcsa tanítás terjedt el ugyanis közöttük. A korinthusiak úgy gondolták, hogy a test teljes mértékben gonosz, és ebből adódóan kétféle hozzáállást tettek magukévá. Az emberek egyik csoportja azt mondta, hogy mivel a testünk gonosz, bűnös, ezért teljesen mindegy, hogy mit teszünk vele, csak a lelkünk számít, vagyis a testünkkel azt kezdünk, amit akarunk. Ha paráználkodunk, tegyük nyugodtan, hiszen a testünk így is, úgy is romlott és gonosz, úgyhogy teljesen mindegy. De volt az embereknek egy másik csoportja is, amely ugyanabból az alapfeltételezésből indult ki, hogy a testünk úgy ahogy van, gonosz. Ők azonban mindebből egy másfajta következtetést vontak le, mégpedig azt, hogy mivel a testünk gonosz, a testi vágyainkat minden körülmények között vissza kell tartanunk, meg kell tagadnunk, vagyis még a házások se éljenek szexuális kapcsolatban a társukkal. Az emberek ezen csoportja egyfajta aszketizmust hirdetett.

Pál tehát a 7. fejezetben ezekre a kérdésekre tér ki. Foglalkozik például azzal, hogy hívőként megházasodjon-e az ember, vagy ha igen, akkor létesíthet-e szexuális kapcsolatot a

feleségével.

Tehát 1. Korintus 7,1: *Amikről pedig írtatok, azokra ezt válaszolom: jó a férfinak asszonyt nem érinteni.*

2. *A parázñaság miatt azonban mindenkinek legyen saját felesége, és minden asszonynak saját férje.*

A cölibátus természetellenes, és ezt Pál is elismeri. Pál tehát azt mondja, jó a férfinak asszonyt nem érinteni, ugyanakkor azonban elismeri, hogy ez természetellenes, vagyis rendkívül nehéz, és ezért hozzáteszi, hogy a parázñaság miatt mindenkinek legyen saját felesége, és minden asszonynak saját férje.

Nagyon érdekes, hogy az Igében semmiféle utalást nem találunk arra, hogy Pál nős lett volna, szerintem azonban az volt. Először is azért gondolom ezt, mert Pál rabbi volt. A zsidó törvények szerint pedig minden férfinak meg kellett nőszülnie, és gyermekeket kellett nemznie, hiszen az egy Mózes 1,22-ben Isten a következőket mondja az embernek: *Szaporodjatok, sokasodjatok.* A zsidók tehát úgy érezték, hogy ez egy nagyon fontos utasítás Istentől. Ezért tragédiának számított az, ha valakinek nem voltak gyermekei. Emlékezzünk csak mit mond Pál a Filippi 3,6-ban: *A törvényben követelt igazság szempontjából feddhetetlen voltam.* Vagyis minden valószínűség szerint Pál ez alapján nős volt. Úgy tűnik, hogy Pál a zsidó nagytanács tagja is volt, a zsidó nagytanács tagjának pedig nősnek kellett lennie, úgy gondolták ugyanis, hogy a nős férfiak irgalmasabbak. Szerintem elképzelhető, hogy irgalmasabbak, de nős emberként biztos vagyok abban, hogy sok mindent jobban megértene.

Nem tudjuk pontosan, hogy mi történt Pál feleségével. többféle elképzelés is létezik erre vonatkozóan. Egyes elképzelések szerint Pál felesége meghalt, mások szerint pedig - és az egyház is az évszázadok során ezt az elméletet tette magáévá - Pál megtérése után a felesége elhagyta őt.

A 7. fejezetnek az alaphangot a 29. vers adja meg, amelyben Pál azt írja: *Ezt pedig azért mondom, testvéreim, mert a hátralévő idő rövidre szabott.* Pál úgy érezte, hogy az Úr eljövetele már nagyon, nagyon közel van. Mivel tehát kevés az idő, ezeket az utasításokat adja a házassággal kapcsolatban. Első ránézésre úgy tűnik, hogy Pál inkább arra bátorítja az embereket, hogy ne házasodjanak meg. Ha ez valóban így van, akkor véleményem szerint pontosan azért, mert Pál úgy érezte, hogy nagyon kevés az idő, és így nincs idő házasságra lépni sem.

Tehát visszatérve az 1. Korintus 7,2-höz: *a paráznság miatt mindenkinek legyen saját felesége, és minden asszonynak saját férje.* És kiváltképpen érvényes volt ez Korinthusban, hiszen az előbb beszéltem arról, hogy milyen állapotok uralkodtak a városban.

3. *A férj teljesítse kötelességét felesége iránt, hasonlóan a feleség is a férje iránt.*

4. *A feleség nem ura a maga testének, hanem a férje; s ugyanúgy a férj sem ura a maga testének, hanem a felesége.*

5. *Ne fosszátok meg egymást magatoktól, legfeljebb közös megegyezéssel egy időre, hogy szabaddá legyetek az imádkozásra, de azután legyetek ismét együtt, nehogy megkísértsen a Sátán titeket az által, hogy képtelenek vagytok magatokon uralkodni.*

Pál tehát itt azt mondja, hogy teljesen helyénvaló az, hogy a férj és a feleség között a házasságon belül szexuális kapcsolat legyen, és a férj törekedjen arra, hogy feleségét megelégtse, a feleség pedig arra, hogy férjét megelégtse. És Pál arra is figyelmezteti a házastársakat, hogy ne vonják meg magukat egymástól, esetleg csak közös megegyezés alapján egy időre. Máskülönben túl nagy lesz a kísértés, túl nagy lesz a másikon a nyomás.

6. *Ezt pedig kedvezésképpen mondom, nem parancsként - írja Pál.*

7. *Szeretném ugyanis, ha minden ember úgy volna, mint én magam is; viszont mindenkinek saját kegyelmi ajándéka van Istentől: kinek így, kinek amúgy.*

8. *A nem házasoknak és az özvegyeknek pedig ezt mondom: jó nekik, ha úgy maradnak, mint én is.*

Pál ezen a ponton nem nő. És ő maga is mintegy ajánlja mindenkinek az egyedülállóságot, ugyanakkor azonban elismeri, hogy ez bizonyos értelemben Isten ajándéka. A Máté 19,12-ben a következőket mondja Jézus: *Mert vannak nemzésre alkalmatlanok, akik így születtek, és vannak nemzésre alkalmatlanok, akiket az emberek tettek ilyenekké, és vannak olyanok, akik önmagukat tették nemzésre alkalmatlanná, a mennyek országáért.* Pál azonban felismeri azt, hogy neki Isten adta az egyedülállóságnak az ajándékát, Isten munkálta ki benne ezt. Éppen ezért Pál azzal is tisztában volt, hogy a természetes testi vágyaink nyilván a házasság mellett szólnak. Az lenne a természetellenes, ha valakiben nem lenne meg a szexuális vágy, hiszen ez az egyik legerősebb ösztönünk, vágyunk. Legalább olyan nagy hajtóerő, mint például az éhség, vagy a légszomj.

Persze hozzá kell tennem, lehet, hogy valakiben éppen azért nincs meg ez az erős szexuális vágy, mert Isten azt elvette, hogy ez az ember Isten kezében egy egészen különleges eszköz lehessen. És mivel nem házasodik meg, sok olyan gondtól is megóvjá magát, amely a házasság kapcsán merül fel. Hiszen a házasság sok mindent megváltoztat az ember életében.

Mielőtt megnősültem, szabadon járhattam-kelhettem az egész Egyesült Államokban, utazhattam kedvemre. Semmi másra nem volt szükségem, csak egy tarisznya barackra, és már indulhattam is. Csak a benzinkutaknál álltam meg, hogy teletankoljam a kocsimat, és már mentem is tovább. De miután megnősültem, mindez megváltozott. Egyszer éppen hazafelé igyekeztünk, amikor a feleségem megszólalt mellettem az autóban, hogy „Drágám, szeretnék valahol inni egy kávét.” Én mondtam, hogy „Jó, rendben”, de egyedülálló koromban az illető mindig időpocsékolásnak tartottam. Mint ahogy az előbb mondtam, csak azért álltam meg, hogy tankoljak, és már mentem is tovább. Úgyhogy hiába szólt szegény feleségem, én csak lazán elhajtottam a cukrászdák előtt. Majd ismét szólt, és én még mindig nem álltam meg egy cukrászda előtt. Akkor már kezdtem érezni, hogy nem jól van ez így, és végül beadtam a derekam.

Szóval, amikor az ember megházasodik, megváltozik az élete. Pál is azt mondja ebben a 7. fejezetben a későbbiekben, a 33-as versben, hogy *aki megházasodott az a világi dolgokkal törődik: hogyan legyen tetszésére a feleségének* - és ez rendjén is van így. Oda kell figyelnem a feleségemre.

Pál tehát azt mondja, hogy ha neked meg van arra az ajándékod, hogy egyedülálló maradj életed végéig, akkor ez nagyszerű.

8. *A nem házasoknak és az özvegyeknek ezt mondom: jó nekik, ha úgy maradnak mint én is.*

9. *Ha azonban nem tudják magukat megtartóztatni, házasodjanak meg, mert jobb házasságban élni, mint égni - vagyis égni a vágytól.*

10. *A házasoknak pedig nem én parancsolom, hanem az Úr, hogy az asszony ne váljon el a férjétől.*

11. *Ha azonban elválík, maradjon házasság nélkül, vagy béküljön ki a férjével. A férfi se bocsássa el a feleségét.*

Jézus Krisztus ugye ezt tanította, ezért hangsúlyozza ki Pál, hogy ezt nem ő parancsolja a házasoknak, hanem az Úr.

Azután Pál tovább megy, és olyan dolgokról beszél, amelyeket Jézus már nem érintett az evangéliumokban, ezért mondja Pál, hogy:

12. *A többieknek pedig én mondom, nem az Úr - vagyis én, mint Pál apostol. - Ha egy testvérnek hitetlen felesége van, aki kész vele élni, ne bocsássa el.*

13. *És ha egy asszonynak hitetlen férje van és kész vele élni, ne hagyja el a férjét.*

14. *Mert a hitetlen férj meg van szentelve hívő felesége által, a hitetlen feleség pedig hívő férje által; különben gyermekeitek is tisztátalanok volnának, így azonban szentek.*

Tehát a családon belül, hogyha az édesanya vagy az édesapa hívő, egy olyan légkört teremtenek otthon, amely a gyermekeket is szentté teszi. Sokszor kérdezik tőlem, hogy hova kerülnek azok a gyermekek, akik meghalnak. Még többször teszik fel azt a kérdést, hogy az elragadtatáskor a kisgyermekek is elragadtatnak-e majd mindannyian. Én azokról a gyerekekről tudok biztosat mondani, akiknek legalább az egyik szülője hívő keresztény, mert akkor ez a gyermek ilyen értelemben is a szülő védelme alatt áll. De a hitetlen szülők gyermekeinek esetében ezt nem tudom ilyen bizonyossággal állítani. Hiszem, hogy amíg a gyermekek el nem érik azt a kor, amikor már önálló döntéseket tudnak hozni, Isten igenis kegyelmes és irgalmas lesz velük, mert Isten igazságos és fair. Bár nem tudom igével alátámasztani, hiszen a Bibliában nem találunk olyan igeverset, amely egy az egyben kijelentené, hogy igen, az elragadtatás minden gyermeket érint majd. Sőt egy igeversem sem mondja azt, hogy minden gyermek aki meghal, automatikusan a mennybe megy. Akkor azonban, ha legalább az édesanya vagy az édesapa hívő, tudhatjuk, hogy ez így van. Arra bátorítanék mindenkit, hogy ne maradjon kétségek között ebben a kérdésben sem, hanem fogadja be az Urat, és akkor biztosan tudhatja, hogy gyermekei is biztonságban vannak. Azt ugyanis tudhatjuk a 14. versből, hogy ha a két szülő közül valamelyik hívő, az az otthon meg van szentelve.

15. *Ha pedig a hitetlen házastárs válni akar, válják el, nincs szolgaság alá vetve a hívő férj vagy a hívő feleség az ilyen esetekben. Mert arra hívott el minket az Isten, hogy békességben éljünk.*

Ha tehát a megtérése után a házastársad odajön hozzád, és azt mondja neked, hogy „Nem tudok veled így élni, ezt nem tudom elviselni, váljunk el”, akkor nyugodtan engedd őt el, nincs szolgaság alá vetve a hívő férj vagy a hívő feleség az ilyen esetekben. Mert arra hívott el

minket az Isten, hogy békességben éljünk, nem pedig, hogy hadakozzunk állandóan a házastársunkkal.

16. *Mert mit tudod te, asszony, hogy megmentheted-e a férjedet, vagy mit tudod te, férfi, vajon megmentheted-e a feleségedet?*

17. *Egyébként mindenki éljen úgy, ahogy az Úr adta neki, ahogy az Isten elhívta: így rendelkezem minden más gyülekezetben is.*

Azután Pál arról kezd el beszélni, hogy milyen állapotban voltunk, amikor Isten elhívott bennünket.

18. *Körülméletlen hívatott el valaki? Ne tüntesse el. Körülméletlenül hívatott el valaki, ne metélkedjék körül.*

19. *A körülmételkedés semmi, a körülmételetlenség is semmi, egyedül Isten parancsolatainak a megtartása fontos.*

20. *Mindenki maradjon abban a hivatásban, amelyben elhivatott.*

Körülmételetlen pogány voltál, amikor Isten elhívott? Akkor most nem kell körülmételkedned a zsidó hagyományok szerint. Tehát mindenki maradjon abban a hivatásban, amelyben elhivatott.

21. *Rabszolgaként hívatnál el? Ne törődj vele. Ha viszont szabaddá lehetsz, inkább élj azzal!*

22. *Mert az Úrban elhívott rabszolga az Úr felszabadítottja.*

Tehát szabad vagy az Úrban, még ha rabszolga vagy is a világban.

22. *Hasonlóan a szabadként elhívott a Krisztus rabszolgája.*

Tehát mindenki maradjon meg abban Isten előtt, amelyben elhivatott, hacsak nem olyan életet élt, és olyan munkát vállalt, amely homlokegyenest ellenkezik a keresztény elvekkkel, és érzi, hogy abból ki kell lépnie teljesen.

23. Áron vétettetek meg: ne legyetek emberek rabszolgái.

Ha pedig emberek rabszolgái vagytok is, akkor is tudatosítsátok, hogy elsősorban Jézus Krisztus szolgái vagytok, hiszen hívőként mindannyian azok vagyunk.

24. Mindenki abban maradjon meg Isten előtt, testvéreim, amiben elhívatott.

25. A hajadonokról ugyan nincs rendelkezésem az Úrtól, de tanácsot adok úgy, mint aki az Úr irgalma folytán hitelt érdemel.

Egy nagyon érdekes részhez érkeztünk, amelyre nézve három különféle magyarázat is létezik. Egyesek szerint itt Pál azokhoz az édesapákhoz szól, akiknek voltak szűz, hajadon leányaik, és itt eszerint Pál azt a kérdéskört járja körül, hogy édesapákként megengedjék-e hajadon lányaiknak, hogy megházasodjanak.

Létezik azonban erre az ígerészre nézve egy második magyarázat is, amely figyelembe veszi a kulturális sajátosságokat. Voltak ugyanis olyanok, akik együtt éltek és egy ágyban is aludtak, de nem léptek egymással szexuális kapcsolatra. A férfi és a nő tehát együtt élt, kipróbálták mennyire jól tudnak együtt élni, de a kapcsolatukból a szexuális aspektus egyenlőre még kimaradt. Ez egy nagyon elterjedt szokás volt abban az időben Korintusban.

Egy harmadik magyarázat szerint pedig voltak olyan házaspárok, akik már házasságban éltek, de mégsem léptek szexuális kapcsolatra egymással, mert úgy gondolták, hogy sokkal lelkebb dolog kapcsolatuk ezen aspektusát megtagadni. Személy szerint úgy érzem, minthogyha Pál ebben az ígerészben az ilyen házaspárokhoz szólna, tehát a harmadik kategóriába tartozókhöz. A nyelvezet és a megfogalmazás kizárja azt a lehetőséget, hogy itt egy olyan édesapáról van szó, akinek van egy szűz lánya, és őt adja férjhez. Úgy gondolom, hogy itt Pál inkább azokhoz a házaspárokhoz szól, aki úgy gondolták, attól lelkebbek lesznek, ha nem létesítenek egymással szexuális kapcsolatot. Bizony ez elég furcsa, őszintén szólva én erre képtelen lennék. Úgy érzem tehát, hogy Pál itt erre a kérdéskörre tér ki.

25. A hajadonokról, vagy szüzekről ugyan nincs rendelkezésem az Úrtól, de tanácsot adok úgy, mint aki az Úr irgalma folytán, hitelt érdemel.

26. Azt tartom tehát jónak a küszöbön álló megpróbáltatások miatt, hogy jó az embernek úgy maradnia, amint van.

27. Feleséghez vagy kötve? Ne keress válást. Feleség nélkül vagy? Ne keress feleséget.

Ne feledjük azonban, hogy Pál mindezt annak a fényében mondja, amit a 29. versben ír, melyben azt mondja, hogy kevés az időnk. Később, amikor az efezusiakhoz ír Pál, úgy tűnik, hogy akkor már felismerte, hogy Jézus Krisztus nem tér vissza azonnal, s ezen felismerésének fényében a házasságot használja gyönyörű képként, amellyel illusztrálja azt a mély és bensőséges kapcsolatot, amely Krisztus és az ő egyháza között fennáll.

28. De ha megnősülsz, nem vétkezel, és ha férjhez megy a hajadon, nem vétkezik. Az ilyeneknek azonban gyötrelmük lesz a testben, én pedig szeretnék ettől megkímélni titeket.

Pál itt figyelmeztet bennünket arra, hogy a házasság nem mindig olyan, amilyenre számítunk. A házasságban igenis felmerülhetnek nehézségek.

29. Ezt pedig azért mondom testvéreim, mert a hátralévő idő rövidre szabott. Ezután tehát azok is, akiknek van feleségük, úgy éljenek, mintha nem volna.

Itt megint csak hangsúlyoznám, hogy a szövegkörnyezet ismeretében kell ezt az igeverset értelmeznünk. Ne feledjük, hogy mit mond Pál néhány igeverssel később és ez a szövegkörnyezete ennek a versnek: 32-33: *Aki nőtlen, az az Úr dolgaival törődik, hogyan legyen tetszésére az Úrnak. Aki viszont megházasodott, az a világi dolgokkal törődik, hogyan legyen tetszésére a feleségének.* Vagyis amikor Pál itt azt mondja, hogy akiknek van feleségük, úgy éljenek, mintha nem volna, ezzel azt akarja mondani, hogy a nős emberek is elsődlegesen az Úr dolgaival törődjenek. Tehát azok is, akiknek van feleségük, úgy éljenek, mintha nem volna.

30. És akik sírnak, mintha nem sírnának, akik pedig örülnek, mintha nem örülnének, akik vásárolnak valamint, mintha nem volna az az övük,

31. és akik a világ javaival élnek, mintha nem élnének vele, mert e világ ábrázata elmúlik.

Pál tehát azt mondja, kevés időnk van. Pál itt lényegében azt mondja, egyszerűen nincs elég időnk arra, hogy megházasodjunk. Nincs időnk arra, hogy sírjunk, gyászoljunk vagy bulizzunk és dínomdánomozzunk. Nincs időnk arra, hogy földi javakat halmozzunk fel magunknak. Igen, a világban élünk, és nekünk is kell ennünk, innunk és laknunk valahol, és

fizetnünk valamivel, s rendben van, ha használjuk azt, ami a világban van, de ne a világ dolgai legyenek az elsődlegesek. Mert e világ ábrázata elmúlik, mégpedig nagyon gyorsan. Pál tehát ahogy körülnézve látja, hogy egyre romlottabbá válik a világ, figyelmezteti a hívőket, hogy legyenek tisztában vele, hogy kevés az idő, és mindez hamarosan elmúlik, nincs tehát időnk a mulandó dolgokkal foglalkozni.

32. Azt szeretném, hogy gond ne terheljen titeket. Aki nőtlen, az az Úr dolgaival törődik: hogyan legyen tetszésére az Úrnak.

33. Aki viszont megházasodott, az a világi dolgokkal törődik: hogyan legyen tetszésére a feleségének;

34. ezért élete megosztott. A nem férje asszony és a hajadon az Úr dolgaival törődik, hogy szent legyen testében is, lelkében is, aki pedig férjhez ment, a világi dolgokkal törődik: hogyan legyen tetszésére a férjének.

35. Ezt pedig éppen a ti javatokra mondom, nem azért, hogy törbe csaljalak, hanem, hogy feddhetetlenül élhessetek, s osztatlan szívvel ragaszkodjatok az Úrhoz.

Pál tehát azt mondja, hogy ha teljesen oda akarod magad szánni az Úr szolgálatára, a házasság ezt megnehezítheti, hiszen a férfinak akkor már a feleségére is gondolnia kell, és igazából azzal törődik, hogyan lehet tetszésére a feleségének. És ez így van rendjén. Igen, nekünk férfiakként igenis törődnünk kell azzal, hogy hogyan tudunk örömet szerezni feleségünknek, és fontos, hogy a feleségek is törődjenek azzal, hogy férjüknek hogyan tudnak örömet szerezni. Fontos tehát, hogy ezekre a dolgokra odafigyeljünk, ez így van rendjén.

Viszont ismételten hadd mondjam el, hogy véleményem szerint az embernek ahhoz, hogy egyedül élhessen, erre ajándékot kell kapnia az Úrtól. De lehet, hogy Isten neked erre nem adott ajándékot. A példabeszédek 18,22-ben ezt olvashatjuk: *Aki jó feleséget talált, kincset talált, és elnyerte az Úr jóakarátát.* Ne feledjük, hogy Pál itt abból az elképzelésből indul ki, hogy kevés az időnk, és nincs időnk ezekre a dolgokra. És elképzelhető, hogy most az idők vége felé tartva, mi is ebben a helyzetben találjuk magunkat. Az Ige azonban, és ezt fontos látnunk, nem szól elmarasztalóan a házasságról. Sőt nagyon is úgy beszél a házasságról, mint Isten tervéről, Isten céljáról. Az a természetes, hogy az ember megházasodik.

36. Ha pedig valaki azt gondolja, hogy tisztességtelenül bánik hajadon leányával, ha eljár felette az idő, és mégis hajadon marad, tegye meg, amit akar, nem vétkezik: adja férjhez.

37. *Aki azonban szilárd elhatározásra jutott, és a szükség nem kényszeríti - és ez nagyon fontos, hogy a szükség nem kényszeríti -, mert hatalma van saját kívánsága felett, és úgy döntött szívében, hogy jegyesét megőrzi: jól teszi.*

38. *Azért, aki feleségül veszi jegyesét, az is jól teszi, de aki nem veszi feleségül, még jobban teszi.*

39. *Az asszonyt törvény köti, amíg él a férje, de ha a férje meghal, szabadon férjhez mehet ahhoz, akihez akar, de csak az Úrban.*

40. Az én véleményem szerint azonban boldogabb lesz, ha úgy marad. Hiszem pedig, hogy bennem is az Isten Lelke van.

Ez tehát egy nagyon érdekes ígérés, amelyet a korintusban uralkodó állapotok fényében, illetve Pál elképzelésének fényében kell vizsgálnunk, hiszen Pál ugye úgy gondolta, hogy már csak nagyon kevés idejük van hátra Jézus visszatértéig. Pál ezen a ponton egy másik kérdéskörre tér rá.

8,1. *Ami pedig a bálványáldozati húst illeti, tudjuk, hogy mindnyájunknak van ismerete: az ismeret felfuvalkodottá tesz, a szeretet pedig épít.*

De mi is volt a probléma Korintusban? Mivel olyan széleskörűen elterjedt a bálványimádás, sokszor az a hús, amit a piacon lehetett kapni, bálványáldozati hús volt. Képzeljük csak el, hogy levágtak egy állatot, és húsának egy részét elvitték a szentélybe, hogy áldozatként bemutassák, az adott pogány istenségnek, és ennek a húsnak egy részét azután megkapta a szentélyben szolgáló pap, a maradékát pedig visszaadták annak az embernek, aki áldozni jött, aki utána elment a piacra, és ott ezt a húst értékesítette.

Sok hívő kereszténynek azonban lelkiismeretfurdalása volt amiatt, hogy a piacon ilyen húst vásárol és ilyen húst eszik, amelyet valaki korábban egy bálványnak ajánlott fel imádata jeléül. Egyeseket tehát ez nagyon aggasztott, mások azonban fennhangon hirdették, hogy azok a pogány istenek nem léteznek, tehát teljesen mindegy, hogy azt az állatot miért és kinek áldozták fel.

A keresztények másik csoportja tehát azt mondta, hogy „Nekünk elég ismeretünk van, és tudjuk, hogy ezt a húst nemlétező pogány isteneknek áldozták, ezért minden lelkiismeretfurdalás nélkül ehetünk belőle.” Pál itt pont ehhez a csoporthoz szól, akik az éppen az ismeretük miatt szabadnak érezték magukat arra, hogy egyenek a bálványáldozati húsból,

közben azonban megbotránkoztatták a gyengébb testvéreiket.

Tehát 8.1. *Ami pedig a bálványáldozati húst illeti, tudjuk, hogy mindnyájunknak van ismerete.* Vagyis Pál azt mondja, hogy tudjuk, hogy ezek a pogány istenek nem léteznek, de hozzáteszi, hogy: *az ismeret felfuvalkodottá tesz, a szeretet pedig épít.*

2. *Ha valaki azt gondolja, hogy ismer valamit, az még semmit sem ismert meg úgy, ahogyan ismerni kell.*

Ez valóban így van. Az az ember, aki azt gondolja magáról, hogy ő mindent tud, általában sokkal kevesebbet tud, mint bárki más, ugyanis minél többet tud az ember, annál inkább rádöbben arra, mennyire keveset tud még mindig. Milyen sokan vannak, akik azt gondolják magukról, hogy mindent tudnak. De gondolj csak bele, mi a te szakterületed? A tudományok? Gondolkozz csak el azon, mennyi mindent tudsz és még mennyi mindent nem tudsz a tudományokat illetően! Vagy ha azon belül a matematika a szakterületed: bármilyen jól is ismered azt a területet, milyen sok minden van még amit nem tudsz!

Az én szakterületem a Biblia, és tudom, hogy mennyi mindent nem tudok még a vele kapcsolatban. Az, amit tudok, elenyésző ahhoz képest, amit még nem tudok. De eleget tudok ahhoz, hogy tisztában legyek vele, hogy milyen sok mindent kellene még tudnom, és hogy ezen tudás begyűjtésére egy élet sem elég. Aki azonban azzal kérkedik, hogy mindent tud, semmit sem tud valójában. Hiszen ha valaki azt gondolja ismer valamit, az még semmit sem ismert meg úgy, ahogyan ismerni kell.

3. *De ha valaki szereti az Istent, azt már ismeri az Isten.*

4. *Ami tehát a bálványáldozati hús evését illeti, tudjuk, hogy nincs bálvány a világon, és hogy Isten sincs más, csak egy.*

5. *Mert ha vannak is úgynevezett istenek, akár az égben, akár a földön, mint ahogyan sok isten és sok úr van,*

6. *Nekünk mégis csak egyetlen Istenünk az Atya, akitől van a mindenség, mi is őérte, és egyetlen Urunk a Jézus Krisztus, aki által van a mindenség, mi is őáltala.*

Pál tehát azt mondja, „Igen, mi tudjuk, hogy ezek a bálványok semmit sem érnek, hogy egy igaz élő Isten van, aki mindent teremtett,” de hozzáteszi a 7-es versben:

7. Viszont nem mindenkiben van meg ez az ismeret, sőt némelyek a bálványimádás régi szokása szerint a húst még mindig bálványáldozati húsként eszik, és lelkiismeretük mivel erőtlen, beszennyeződik.

Most képzeld el egy pillanatra, hogy Korintusban nőttél fel úgy, hogy mindvégig egy adott pogány bálványt imádtál. S te is ott voltál a szentélyben, amikor ennek a pogány istennek felajánlották a húst, azután pedig elkészítették neked, és te is ettél belőle, mintegy imádatod jeléül. Most azonban már Jézus Krisztus a te Urad és Megváltód. És most már éppen a múltad miatt - mivel úgy nőttél fel, hogy bálványáldozati húst ettél, és ezzel is imádtad a bálványodat -, nagyon nehezedre esik tudni azt, hogy bálványáldozati húst eszel most is, amikor a te Urad már az élő Isten, Jézus Krisztus. Hívóként tehát most már ez bántja a lelkiismeretedet. Pál az ilyenekre gondol, amikor az mondja a 7-es versben, hogy *némelyek a bálványimádás régi szokása szerint a húst még mindig bálványáldozati húsként eszik, és lelkiismeretük mivel erőtlen, beszennyeződik.*

8. Az étel pedig nem változtat Istenhez való viszonyunkon; ha nem eszünk, nem lesz belőle hátrányunk, és ha eszünk, abból sem lesz előnyünk.

Vagyis teljesen mindegy, hogy eszem-e ilyen húst, vagy sem, ugyanis semmi köze az én lelkiségemhez, és semmi köze az Istenhez való viszonyomhoz.

9. De vigyázzatok, nehogy ez a szabadságotok valamiképpen megütközést ne váltson ki az erőtlenek között.

10. Mert ha valaki meglát téged, akinek ismereted van, amint a bálványtemplomban asztalnál ülsz, vajon nem fog-e erőtlen lelkiismerete felbátorodni arra, hogy ő is megegye a bálványáldozati húst?

Most képzeljük el, hogy én szabadnak érzem magam arra, hogy néha megigyak egy-egy pohár martinit. Hadd tegyem hozzá, hogy nekem személy szerint már ekkor is rossz lenne a lelkiismeretem, de magamról beszélek: nekem úgymond gyenge a lelkiismeretem ezen a területen. Tételezzük azonban fel, hogy néhanapján jó lelkiismerettel el tudok fogyasztani egy martinit. De képzeljük csak el, hogy jár a gyülekezetünkbe valaki, aki korábban alkoholista volt, azután megtért, és Isten megszabadította őt az alkoholizmusból. Az egyik nap, amikor besétál

egy étterembe, ott lát engem a bárnál üldögélni, amint éppen iszogatok. Felismer engem, és azt gondolja, hogy ha a lelkipásztorom iszogat, akkor én is nyugodtan ihatok egy pohárával. Ugyanakkor azonban tisztában van azzal, hogy régen alkoholista volt, és vigyázni kell ezen a területen. De mégis iszik egy pohárával, mert az én szabadságom láttán felbátorodik. Megteszi tehát, de nagyon rossz a lelkiismerete. Én persze mondhatnám, hogy nekem szabadságom van, de mégis vesztét okozhatom ennek a gyengébb testvéremnek azzal, hogy éltem a szabadságommal. Pál így folytatja:

11. És így ismeretteddel vesztét okozod erőtlen testvérednek, akiért Krisztus meghalt.

12. Így aztán, amikor a testvérek ellen vétkeztek, és erőtlen lelkiismeretüket megsértitek, Krisztus ellen vétkeztek.

13. Ezért tehát, ha az étel megbotránkoztatja testvéremet, inkább nem eszem húst soha, hogy őt meg ne botránkoztassam.

Erről szól a szeretet, amely arra törekszik, hogy felépítse a másikat, miközben az ismeret felfuvalkodottá tesz. Ezt jelenti szeretetben járni. A korinthusiak is szabadnak érezték magukat, bementek a hamis istenek szentélyébe, ahol jobb áron lehetett húshoz jutni, és ők is részt vettek a lakomán. Szabadnak érezték magukat erre, hiszen tudták, hogy azok az istenek valójában nem léteznek, és nyugodtan ettek a bálványáldozati húsból. A gyengébb testvéreket azonban ez nagyon aggasztotta, de aztán meg úgy érezték, hogy - ha például egy gyülekezeti vén ezt teheti - akkor ők is megtehetik. Amikor azonban ők is megtették ezt, kínozni kezdte őket a lelkiismeretük. Bizony, nagyon érdekes dolog a lelkiismeret. Teljesen mindegy, hogy ki mit mond, a lelkiismeretünket nem tudjuk becsapni. Aki a lelkiismeretében úgy érzi valamiről, hogy az nem helyes, az bizony nem helyes, és jobban tennénk, ha hallgatnánk a lelkiismeretünkre, mert ha nem tesszük, komoly bajba kerülhetünk.

Egyes pszichológusok helytelenül gondolkodnak, amikor azt hiszik, az embereket lebeszélhetik bizonyos meggyőződéseikről. Én sohasem törekszem arra, hogy valakit saját őszinte meggyőződéséről lebeszéljek. Inkább megpróbálom megállapítani, hogy valóban az egyén saját meggyőződéséről van-e szó, vagy inkább valami olyasmiről, amit valaki más erőltetett rá. Ha ezek alapján arra a következtetésre jutok, hogy valóban ez az ő saját személyes meggyőződése, akkor nem próbálom őt lebeszélni róla, akármilyen furcsa is legyen az. Ha valakinek nagyon őszintén rossz a lelkiismerete valamivel kapcsolatban, akkor valóban ne tegye azt meg, mert a saját lelkiismeretünket nem tudjuk becsapni. Ha pedig megpróbáljuk,

az komoly következményekkel és sok fájdalommal jár.

Tehát pontosan ezért nem kellene saját szabadságommal kérkednem, és ezzel arra bátorítanom másokat, hogy ők is tegyék meg, ugyanazt, hiszen utána rossz lesz a lelkiismeretük, és esetleg eltávolodnak az Úrtól. Azáltal tehát, hogy én kötöm az ebet a karóhoz, és mindenképpen élek a szabadságommal, esetleg a vesztét okozom egy testvéremnek. Nem ezt jelenti szeretetben járni.

Ezért mondja Pál a 13-as versben, hogy *ha az étel megbotránkoztatja a testvéremet, inkább nem eszem húst soha, hogy őt meg ne botránkoztassam*. Ha tehát szeretetben járok, akkor arra törekszem, hogy másokat meg ne botránkoztassak.

Hozzá kell azonban tennem, hogy ennek is vannak határai. Egyeseket már az is megbotránkoztat itt Amerikában, hogy az óceán partján a férfiak és a nők ugyanazon a helyen napoznak és fürdenek. Úgy érzik, hogy ezért bűn lemenni az óceán partjára. Nagyon komoly meggyőződésük van a lelkiismeretükben ezzel kapcsolatban. Ez azonban azt jelenti, hogy soha ne menjek le az óceánra szörfözni? Nem. Ez azt jelenti, hogy akiknek emiatt rossz lenne a lelkiismerete, az valóban ne menjen le az óceán partjára, és akkor engem sem fognak ott látni, amint szörfözöm.

Én azonban nem ilyesmire gondolok, hanem például arra, amikor valaki nyíltan fitogtatja a szabadságát. Ha ezt tesszük, nem járunk szeretetben. Pál is azt mondja, hogy szabadok vagyunk? Igen. De szabadságunkat ne arra használjuk, hogy megbotránkoztassunk egy gyengébb testvért. Járunk szeretetben. Igen, jó dolog a szabadság, jó dolog az ismeret, de vigyáznunk kell, mert az ismeret felfuvalkodottá tesz, a szeretet azonban épít. Igyekezzünk tehát egymást építeni, szeretetben járni.